

HONZA BARTOŇ

Nehodící se skříňe

V Brně 2019

HONZA BARTOŇ

~~Nehodící se škrtněte~~

„POD ROUŠKOU TMY“ (17 LET)

PROLOG

Zas a zas

Koukám se do hlubiny

Zas a zas

Do té velké skuliny

Zas a zas

Do té černé věci

Zas a zas

No do mé duše přeci

KAKOFONIE

Kakofonie zní mi v uších
A sedím v rožku nehnutě
Chci vstát (alespoň se pokouším)
Ale nejde to – mít tak perutě

Sleduju okolo ksichty radostné
Alespoň někdo když ne já
Tak si dávám další orosené
A s chutí přidávám

Již se cítím blazeovaný
I když vím, že nejsem
Je mi to jedno (prozatím)
Skoncoval jsem s tím hnusem

Zvedám se, celý šťastný
Už nejsem užírán marnou touhou
Kakofonie přestává být kakofonií
A začíná být přenádhernou hudbou

POD ROUŠKOU TMY

Pod rouškou tmy
Halím se do postele
Čekám na své sny
Bdělost ať jde do prdele

Mozek můj si neodpočine
Ba ještě více se rozjede
Mám jedinou otázku:
Kam to dnes půjdeme?

Do surrealistických krajin
Krajin neznámých
Do zákoutí mých fantasií
Fantasií tajemných

Vznáším se nad stromy
Taková krása, bože můj
Slunce září na všechny strany
Komu to říkám, vždyť já jsem bůh

JSEM U KONCE

Stále to bolí, bolí to velice
Když kolem hrobu planou mi svíce
Kolem chodí lidé s tváří měsíce
Jdou sebejistě a asi dalece

Již netoužím po svitu slunce
Netoužím ani po milence
Stísněná samota svírá mi ruce
Vím to, jsem u konce

VETŘELEC

Stromy jsou klidné, lístek se nehne
Luční trávy si pozpěvují svou píseň ticha
Ptáci si zpívají na pařezech
A potok monotónně šumí

Stojím a sleduju tu krásu
A čekám, čekám na zkázu
Chci jít, ale se mnou přijde blesk
A nebohá příroda zařve: „Proč jsi sem lez?“

Dávám se do běhu, abych to neslyšel
Stromy lámou se a listy hoří
Louka umírá a všude kam jsem šel
Ptáci mrtvi padají a hlína se boří

Proč já vůl tam lez

MÁ EXISTENCE HLEDÍ DO BUDOUCNOSTI

Má existence hledí do budoucnosti
Do tajemného světa, kde je její místo
Ano, minulosti už bylo došti
Život pokračuje, a to je jisto

Nevím, říká mi život
Když ptám se, zda šťasten budu
Hledám na své bytí návod
Protože tu ještě chvíli pobudu

Ale co zbude z mého já
Až tady na světě nebudu
Jenom duše, duše má
Vyrazí vstříc osudu

A rvát se bude s ostatními
Jež budou chtít být v člověku
A jednou, jako meteor přiletí
A můj bůh – duše má, bude zase tu

...

Slunce svítí
Ale já vnímám jediný paprsek
Tebe
Snad brzy nevyhasne
Ach ne
Celé tělo už mě zebe

...

Sluníčko, kutálej se
Má duše třese se
Mraky jdou zase
Ale neboj, neboj se

„ZAZDĚN VE VZDUCHU“ (18 LET)

ZAZDĚN VE VZDUCHU

Stále se pohybuji
Ve vymezeném prostoru
A myšlenky ve vzduchu
Mě neustále pohlcují

Pořád zkouším najít
Tu správnou polohu
Tu nejméně bolestnou

Žiji ve svém prostoru
A jsem polykán myšlenkami

Zazděn ve vzduchu

VE DVANÁCT HODIN

Ve dvanáct hodin
Čekal jsem na blesk
Schován pod stromem
A když slunce znovu vysvitlo
Odešel jsem

V šest hodin večer
Čekal jsem na vlak
S hlavou na kolejích
A když pořád nepřijížděl
Odešel jsem

O půlnoci
Chtělo se mi zase žít
Vyběhl jsem
Usmál jsem se
A víc nevím

ANTIELEGIE

Noci krásné
Sny přinášíte mi
Vždy když den zhasne
Má duše lítá po nebi, po zemi

Hudbo líbezná
Voláš mě z výšin
Vodíš tam kde to neznám
A kam se vždycky těším

Dívko milá
Plníš můj oceán vodou
Když smutek stojí opodál
Ty zaženeš ho najednou

Víno dobré
Dáváš mi kouzelné opojení
Noc je černá a nebe modré
Zkrášluješ i to, co krásné není

Smrti nádherná
Ty pak vezmeš si mě náraz
Já si počkám, ač bez těla
Však život vezmu si zas

LIDÉ KOUŘÍ NA ULICI

Lidé kouří na ulici
V ruce hořící svíci
Pozorují lampu v dáli
Jak stále bliká

Světlo se jim v očích leskne
Znaveně a bezelstně
Kleknou si a smutně vzlykají

Kam to jenom chtějí dojít
Ať v míru či v nepokoji
Proč pořád kamsi špěchají?

Dále plynou myšlenky v hlavě
K úpadku či věčné slávě
Všichni si hravě poskočí

V bílém světle poskakují
K nebi se natahují
Poskakují v dešti lesklém
A kapka o zem pleskne

S ničím se netají

...

Co to žiji za život?
Všechno je tak pomíjivé
Už toho začínám mít dost
Je to stejné jako prve

Jen touha má
Udrží mne nad vodou
Já stále stojím opodál
A Ty se procházíš zahradou

Snad setkáme se nad hrází
V tajuplném dešti
Hromy a blesky nás už nerozhází
Jen ať si klidně třesť

...

Dívám se lidem do oken
Co tam asi dělají
Nad rozlitým mlékem
Hlavy si lámají

Nakukuju klíčovou dírkou
Neslyšně a potají
Posměšně na sebe mrknou
Sami sobě se smějí

Sleduju lidi z ulice
Jak se spolu rojí
Mají se rádi, velice
Na co si to hrají?

„TAM V DÁLÍ“ (19 LET)

S KOŘENY MÍJÍCÍCH VĚKŮ

S kořeny mívajících věků
Jdeme dál, nebojíme se mraků
A pohár života, jež pijeme
Dává znamení, že dojdeme

S láskou, touhou a nadějí
Vesele uléháme do trávy
Jen listí špadlé na zemi
Pomalu odpočítává naše dny

TAM V DÁLI

Tam v dáli
Kam lítám ve svých snech
Kde slunce pluje po bouřlivém moři
Jsme spolu – my dva
Má milá

Tam v kopcích
Se procházíme po cestách
Které jsme si vyšlapali
Zpátky se nám již nechce
Má nádherná

Tam v dáli
Kde jsme kdysi chodili
Jen marně hledám Tvé šlépěje
Ve sněhu zaváté
Má ztracená

...

Stále jsou lesklé perutě mé
Stále se třpytí slzami času
Nebojím se již jejich chmurné záře
Beze strachu pohlédnu na ně čistým zrakem

Zítra pro mne budou snad
svěží ranní rosou zbrceny

...

Jsou zvláštní okamžiky

Kdy jedna krátká chvíle vše změní
Nevoláš ji, nečekáš ji
Přijde

A náhle jsou všechny ty chvíle pryč
Neptají se, nevrací se
Odchází

A nám zbudou jen vzpomínky

...

Pořád je na světě tolik
 nádherných okamžiků
Pořád ještě máme co hledat
 a co nacházet
A ty nejkrásnější chvíle jsou jistě
 ještě před námi
Jen je třeba radovat se z deště
 stejně jako ze slunce

...

Jsi pramínek vody
v poušti vyprahlé

Jsi paprsek světla
v jeskyni temné

Jsi vlahý vítr
na vodě zčervené

Jsi náhlé vzplanutí
ve vteřině věčné

Jsi

...

Zachytit se v okamžiku
Přelít moře do slzy
Uštrnout v nekonečnu
Najít se ve věčnosti

...

Je čas otevřít oči
a naslouchat vlažnému vánku
Je čas oddávat se životu
a dívat se mlčky do očí
Je čas porozumět všemu
bez potřeby pojmenování
Je čas vědět všechno
tak jako vědět nic

...

Někdy mi chybí slova
Abych pochopil co chci
Vyslovení pocitu často pomáhá
K jeho lepšímu uvědomění
Někdy je však lepší mlčet

...

Chtěl bych jen pomyslet na to
Co si neuvědomuju
Vnímat svět očima dítek
To bych chtěl

„STÍNY NOCI“ (20 LET)

...

Naštupují stíny noci
Stromy se ještě pohupují
V červánkovém bloudění
Ale země už šla spát

V dáli ukápla slza
Dnešní den je za horami
Zůstal jen šustot netopýrů
A já

VÍRA

Láska je na dosah ruky
Pravil bezruký

A narostly mu ruce

...

Nikdy není tak málo úniků
Abys nemohl uniknout
(z toho není úniku)

...

Fantasie byly tak reálné
Že vyrostla květina

...

Do ticha se vnořil hluk

Do hluku ticho

Umírající zavřel oči

A v tichu hromů

Vzpomínal na smrt

... déšť dál tančí ve větru

...

Sebe bez Tebe
Nemám
Tebe beze mne
Hledám

...

Jak rád bych Tě potkal u dveří
Přesto se bojím otevřít
Co když tam nebudeš?
Co když tam budeš?

RADA

Ptá se žák mistra:

„Mistře, co byste udělal na mém místě?“

A mistr mu s úsměvem odpoví:

„Totéž co ty – zeptal bych se mistra“

„NEHODÍČÍ SE ŠKRTNĚTE“ (21 LET)

...

Co je teď?

– včera?

– zítra?

– dnes?

Nehodící se škrtněte

BEZNADĚJ (Bez ní děj)

Láska?

Třeba již nikdy

Chci usnout

Nebo navždy bdít

SAMOTA

V hrnci mám jídlo
Co mi včera zbylo
Na chvíli se mi zdálo
Že jsme spolu, vílo

CESTA KE SLASTI

Pokud je v hlavě místo
Nesmíme přestat myslet
Dokud to nepřejde

...

Podle Tebe
 soudím sebe
Podle sebe
 soudím nebe

...

Z jara umrzly květy stromů

„A kde se budeme líbat?“

Zeptala ses

Kdekoliv lásko, kdekoliv

...

Když Tě objímám
Jsem Tebou
Proč mě pouštíš?
Máš hlad?

...

Čím méně znáš
Tím víc objevíš
Hledej
Nalezneš i v bloudění

KATARZE

I litry slz

Dokáže špravit

Jeden upřímný úsměv

...

Buď mým jídlem
a sám se Ti prošťru

Budu Tvou nocí
a Ty mým úsvitem

Budeme svým vínem
a vpijeme se do sebe

Jsme svým utrpením
budeme i katarzí

...

Život je vločka sněhu
Taje ve mně
Tajemně

Jsem kapkou v ledu
Tak je mně
Tak jemně

...

V prasknutí bubliny
Je tisíce výkřiků

Dokonalost je v tichu

KONEC

Po zemi tančí
Stín slunce
Je po všem

„V ZAJETÍ ZRCADEL“ (22 LET)

...

V zajetí zrcadel
Se snažím
Opustit minulost

...

Vlahý vítr
ohlušuje náš sluch

Zářivé slunce
oslepuje naše oči

Vůně květin
otupuje náš čich

abychom
to neměli tak
jednoduché...

...

Čím více poznávám
Tím více je mi poznání vzdálenější
A narůstá nejistota

Čím více miluji
Tím více se mi vzdaluješ
A narůstá samota

...

Čas se už nikdy nevrátí
A nevím, jestli mám být rád

Raději vzpomínám, než se těším

...

A jak vypadá štěstí?

Jako když se setmí
a ty najdeš oheň

A jak vypadá neštěstí?

Jako když se rozední
a ty nemůžeš otevřít oči

HONZA BARTOŇ

Narozen roku 1981 v Kyjově, v současnosti žije v Brně. Profesí hydrogeolog, vystudoval Přírodovědeckou a Filozofickou fakultu Masarykovy university v Brně. Od konce 90. let organizuje kulturní akce, především rockotěky, koncerty a hudební festivaly (např. *Homér's memorial*, *Festival spodních proudů*, *Ponavafest*, *Krákor*, *Festival Napříč – Konec léta u Skaláka* či *Potulný dělník*). Od počátku milénia vydává almanach poezie *Um pakultury*, od roku 2012 vydává v rámci brněnského vydavatelství *Ears&Wind Records* hudební nosiče a knihy a rovněž je redaktorem novin *Uši a Vítr*. Básně v této sbírce pochází z let 1998–2004.

Obsah:

„POD ROUŠKOU TMY“ (17 LET)

Prolog /9

Kakofonie /10

Pod rouškou tmy /11

Jsem u konce /12

Vetřelec /13

Má existence hledí do budoucnosti /14

... (Slunce svítí...) /15

... (Sluníčko, kutálej se...) /16

„ZAZDĚN VE VZDUCHU“ (18 LET)

Zazdděn ve vzduchu /21

Ve dvanáct hodin /22

Antielegie /23

Lidé kouří na ulici /23

... (Co to žiji za život?...) /25

... (Dívám se lidem do oken...) /26

„TAM V DÁLI“ (19 LET)

S kořeny mívajících věků /31

Tam v dáli (32)

... (Stále jsou lesklé perutě mé...) /33

... (Jsou zvláštní okamžiky...) /34

... (Pořád je na světě tolik...) /35
... (Jsi pramínek vody...) /36
... (Zachytit se v okamžiku) /37
... (Je čas otevřít oči...) /38
... (Někdy mi chybí slova...) /39
... (Chtěl bych jen pomyslet na to...) /40

„STÍNY NOCI“ (20 LET)

... (Nastupují stíny noci...) /45
Víra /46
... (Nikdy není tak málo úniků...) /47
... (Fanasie...) /48
... (Do ticha se vnořil hluk...) /49
... (Sebe bez Tebe...) /50
... (Jak rád bych Tě potkal u dveří...) /51
Rada /52

„NEHODÍCÍ SE ŠKRTNĚTE“ (21 LET)

... (Co je teď?...) /57
Beznaděj (Bez ní děj) /58
Samota /59
Cesta ke slasti /60
... (Podle Tebe...) /61
... (Za jara umrzly květy stromů...) /62
... (Když Tě objímám...) /63

... (Čím méně znáš...) /64

Katarze /65

... (Buď mám jídlem...) /66

... (Život je vložka sněhu...) /67

... (V prasknutí bubliny...) /68

Konec /69

„V ZAJETÍ ZRCADEL“ (22 LET)

... (V zajetí zrcadel...) /73

... (Vlahý vítr...) /74

... (Čím více poznávám...) /75

... (Čas se už nikdy nevrátí...) /76

... (A jak vypadá štěstí?...) /77

medailon /78

Honza Bartoň

Nehodící se škrtněte

Redakčně připravili **Honza Bartoň** a **EZT**

V textu a na obálce fotografa **Vladimíra Smýkala**

Fotografie autora **František Červenka**

Obálku navrhl, typograficky upravil a vysázel **EZT**

Vysázeno písmy Baskerville a Friedhof

ze Střešovické písmolijny **Františka Štorma**

Vydalo nakladatelství Ears&Wind Records

jako 5. svazek edice DNO

V Brně 2019

www.spodniproudy.cz

www.christiania.cz

www.drevenacikada.cz

**D
N
O**

**EARS
& WIND
RECORDS**